

AMBRUS MÁTÉ

AXOLOTL

Hirtelen úgy tűnt, mély álomba zuhant a körút, s az
asztali óra magányos hajnali hármát ütött már.
Mintha Rodinnél ültem volna modellt a fotelben,
öklömön álltámasztva merengtem a csúnya világon,
hogy betegít, lemerít, keserű epeízt hagy a számban.
És egyszer csak egy axólotl lebegett a teraszhoz,
ablakon át a pofámba vigyorgott, majd tovaúszott,
azték tollkoronája szurokba merült a Blahánál.
Rémlik, félve mesélték egyszer a Texcoco partján,
közben a víz iszapos fenekére, s a lényre mutatattak,
abban a testben él ma Solótl, a gonosz kutyaisten,
Elvisz majd evilágon túlra, a lelked akarja!
Éjszaka erre kereste, de mégse vihette magával,
későn ért ide, épp befejeztem a lomtalanítást.

Cantata profana

Wolframszálás másodperc volt,
szemfödélnyitás,
Kelj fel, nézz és láss úgy, mint ő,
szólt a trombitás,
néztem, láttam lencsésén át
csóvafényeket,
légyrajzásban, árnyékszéken
trágyalényeket,
bár szörnyű testük flekktífuszt,
lépfenét liheg,
bordák közt lappangó szépség:
pávatoll piheg.
Kérem őt, öblíts újból át,
moss le véredényt,
gyúrd át bennem pulzuscsendet,
tetszhalott lepényt,
láthassak, mint régen látott
tágra nyílt szemem,
kézzel festett párák, szépség
ülne mindenben.
Gézcsíkokká foszlott leplén
arca pixeles
(torkomban sírt egy gyermek nem
látva, kit keres),
végül villant orrnyergéről
színezüstkeret,
búcsút intő hajnalcsillag
Betlehem felett.

Tobozvilág

Fenyőapánk elhullajtott,
tobozba zárva landolunk,
fapikkelyes kasztrendszerben,
magunk helyén magok vagyunk,

De másra vágyunk, magházunk
a lucjövő felé tekint,
a szél kegyét lessük folyton,
talán szerencseföldbe hint,

De átugorjuk egymást is,
kilökjük egy madár elé,
a gyanta spriccel mindenhol,
ha pattogunk a csúcs felé,

Pedig kigyulladt őserdőnk,
sikoltva máglyaáriák.
Közös koromfolt leszünk mind
a törtetők, s a páriák.

Aranypikkely

Levedlettem aranypikkelyt,
puhány esztétikát,
mező szélén találtam meg
az izzó Rézbikát,
gyomorszáján betuszkoltam
jajongások közé,
aranyfüstöt eresztettek
paták, szarvak köré.
Lenézett és felém múúúzott,
hogyan engem várva várt,
az alkatrészeimből ő
akármit újragyárt:
a szívemből amorf lángost,
gerincemből zselét,
ha hűségesküként máris
kinyalnam alfelét.
De szervről szervre furdaltak
Flamingótollpíhék,
figyelmeztetve, féltőn, mint
az égből szórt igék,
leforráztam, leköptem, majd
egyikük felnyögött,
kövér aszpikba dermedtek
a bordásfal mögött.